ומנלן דבעינן זביחה לשמה. לכתחילה דאי ממולא שפתיך לא מיפרשי

ביה עבודות יו: ממאי דלענין שחיטה קרוי ז זבח [דלמא] היינו שמייהו.

זבח שלמים ולא נאמר זבח משום שחיטה: מה לוביחה שכן פוסלם

שלה לשם אוכלין בפסח. שחם שחטו שלה יש לאוכלין כגון לחולה ולוקן

שחיטה כשרה בזר וקבלה והולכה אע"פ

שפסולה בזר אין חייב עליה מיתה

כדאמרי׳ בסדר יומא (דף כד.) ארבעה

עבודות זר חייב עליהם מיתה זריחה

והקטרה וניסוך המים והיין דכתיב גבי

והזר הקרב יומת ועבדתם עבודת

מתנה ולרשינן עבודת מתנה ולא

עבודת סילוק ועבדתם עבודה תמה

ולא עבודה שיש אחריה עבודה והני

כולהו יש אחריהם עבודה: מכולהו.

במה הלד השוה שבהן שהן עבודה

ולריכה לשמה אף אני אביא הולכה:

הולכה אפשר לבעלה. שאם רלה שוחט

בלד המובח וזורק כדתניא ביו במתניתין

(לקמן דף יג.): והקריבו זו קבלת הדם.

ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן הכהנים זו קבלה ° דהא בתר שחיטה

כתיב י ולא אפשר לאוקומיה בהולכה

ואף על גב דלשון הולכה הוא כדחזינן

בהולכת אברים דכתיב ביה הקרבה ביו

ולשון הולכה היא: ה"ג ואפקיה

רחמנא קבלה בלשון הולכה למימרא

דהולכה לא ספקה מכלל קבלה: שינוי

בעלים מנלן. שלריך לשוחטו על מנת

שיתכפרו בו בעליו ולא שיתכפר בו אחר

דקתני לקמן (דף מו:) לשם ששה דברים

הובח נובח לשם יו זובח, מנלן דבעינן

לשם זובח: זבה חודת שלמיו. שתהח

זביחתו לשם תודה יחו: כשרה. ועלו לשם

חובה: פסולה. כלומר לא עלו לשם

חובה: חודה קרויה שלמים. כדכתיב

תודת שלמיו כמו חטאת הקהל (ויקרא

ד) תורת משה עבדי (מלאכי ג): אנן

מוכח חודה קחמרי'. דרשה דידן והבה ים

חנן מתודת שלמיו: הטאת ואשם מנין.

בת"כ י קתני לה גבי האי קרא ובשר זבח

תודת שלמיו ביום קרבנו יאכל למדנו

לתודה שנאכלת ליום ולילה חטאת ואשם

מנין ת"ל זבח: א"כ. דלהך דרשא

לחודיה אתא לרבות חטאת ואשם

שתהא אכילתו ליום ולילה לכתוב

לובח לבסוף לגבי אכילה: לא חלקם.

דהא כולהו איתרבו לעיל: שכן פסולו

מון הטקיי והויכה היא, לשך החלבה היא. ע" טות ליין שם זבה לשם זובה מנקן ברי (פי״). יהן כני״ פ טינות. לטון טמית של של לש"י נתלל ובשלמים פשיטא ליה מהכא שינוי בעלים מדלא כתיב הנדה. זכפקא ליה מהתם. דילפי לעיל שינוי קדש לכולהו קדש אהדר אחרדה דליכא (שיים): ב] או הלך או זרק, כל"ל (מיים): בא] השחיטה או על הקבלה והולכה כל"ל (שיים): בב] נ"ל דשם בעלים עבודות: יבן ליל ודאבא (שיים): ב] או הלך או זרק, כל"ל (מיים): בא] השחיטה או על הקבלה והולכה כל"ל (שיים): בב] נ"ל דשם בעלים (כרי״, דיים) וכן העמיק נש"ת ד"ה שכן עש"ב. וע" לש"י דף י" ע"ל ד"ה וישנו: בנ) בכי"פ ליותל: ניסוד לחכו של רש"י נתנלו והא דאמרינן

בתמיד נשחט דפסח נפסל בשחיטה לבדה זהו משום דכתיב תכוסו במכסת שנה עליו הכתוב לעכב אבל חטאת דלכפרה אתי לא

בתמיד נשחט דפסה נפסד בשחיטה לבדה זהו משום דכתית תכוסו במכסת שנה עדיו התחוב דעבב אבד חטאת דילבפהה אתי לא מיפסלא בשינוי בעלים אלא א״ב חישב לקבל על מנת לורוק או בשעת זריקה: כרן כ"ל ע״ס (ז"ל דהכא לא פריך (ווי רעקיא): כהן כ"ל א גבי (הגרייב: כו) נל"ל רשנו, רכן נדכוני שלח": כו) בראמירנן בפסחים ל"ל (ציש: כה] נ"ל לא דלמיד שיעבודא (גייון: בפ] ל"ל אסי (הגרייב: : ל] נל"ק גלים חדא. והכש"ש כ" שהול טעום: לא] ונראה גמי דהכי הרי כו" כל"ל (גליון). כ"ל וה״ג הוי כהפריש (ציש: לב) מכלן עד סה״ד הוא הנהם מליזם מלמים מלמים מלמים למיד (בהיד. ועי ציש: לגן ל"ל לשם היחיד (בהיד:):

בה לוביחה שכן פוסל שלא לשם אוכלין בפסח. וא"ת זריקה נמי

תפסול מק"ו דשחיטה שאינו פוסל בשינוי בעלים אלא על מנת

לזרוק ופוסלת על מנת שלא לשם אוכלין ק"ו זריקה שפוסלת בזורק שלא

לשם בעלים שתפסול שלא לשם אוכלין ל וי"ל דאיכא למיפרך מה לוביחה

שכן טעונה לפון וישנה בחטאות

הפנימיות מיהו אכתי לא קמא ליה

הך פירכא עד בסמוך לכך י"ל דהכא

לא יליף ביו מוביחה אלא קבלה והולכה.

ברו"ך. ועוד נראה דבפ׳ תמיד נשחט

(פסחים דף סה.) ממעט שאר עבודות

דרשי׳ מיניה מנין לרבות שלמי נזיר ושלמי

פסח ת"ל שלמיו פי׳ דנאכליו ליום

ולילה וי"ל דהתם דריש מדכתביה גבי

אכילה: ש"ב תרתי. וא"ת ואימא

כוליה [להכי] הוא דאתא שתהא זביחה

לשם תודה וי"ל דאיכא לרבויי חטאת

ואשם מדכתיב ביה בהן אכילה:

בו וישנן לאחר מיתה. אכל שינוי

בפסחים כין (דף סא.) הקשה רבינו (דלמא

מאחר) לי דשיעבודא בחו לאו דאורייתא

כמו כן אין שינוי קודש לאחר מיתה דמאי

נפקא מינה דלא עלו לשם חובה הא לא

מיחייבי יורשין להביא אחר דפלוגתא

היא בקדושין בפ"ק (דף יג:) גבי האשה

שהביחה חטחתה ומתה יביחו יורשין

עולתה דקאמר שמואל והוא שהפרישתה

מחיים ורב אשי בשו אמר אפי׳ שלא

הפרישתה מחיים והל"ל הכא למ"ד

שיעבודה [לחו] דחורייתה שחין שנוי

קודש לאחר מיתה תרתי יו מיהא דווקא

ויש לומר דנפקא מינה אם הפריש שתי

שלמים או שתי עולות לאחריות ופירש

שאם אחת מתה או אבודה השניה

תהיה קריבה עולה כדין הראשונה ואם

קרבה הראשונה כתקונה השניה תהיה

חולין וכי מתו בעלים ועשה יורש אחת

שלא לשמה הרי היא כאילו נאבדה

וקרבה שניה תחתיה ואם עשה

הראשונה כתיקנה אז השניה חולין אבל

אם לא פירש כלום אלא סתם הפריש

שתים לאחריות אז אפילו נעשית

הראשונה כתיקנה הוי שניה רועה

ודמיה קרבי עולה כמו גבי מפריש שתי

חטאות לאחריות כדאיתא לקמן (דף יא:)

מותר חטאת קרב עולה והכי נמיאו הוי

בהפריש שתי שלמים או שתי עולות

לאחריות ועי"ל דלאחר מיתה הוי

[איסור] בשינוי קודש כשמשנהו אבל

ליכא איסורא בשינוי בעלים כיון דליכא

בעלים מיהו לבו אכתי לא ידע דרשא

דמולא שפתיך דמינה נפקא איסור

לשינוי קודש מדמייתי לה בסמוך.

הגה״ה: וישנן בציבור. משא״כ

בשינוי בעלים דאם שחט לשמו

התמיד לנו הרי הוא בעליו ואפי׳ לשם עובד כוכבים לא מיפסיל

דבעינן חבירו דומיא דידיה מחוייב כפרה כמותו. ברו"ך:

בעלים אינן לאחר מיתה

"ג א מיי׳ פ"ד מהל׳ מעה"ק

הלכה י ופי"ג מהל' פסה" הלכה א:

ג מייי שם הככה ב: ד מייי פייט מהלכות ביאת מקדש הלכה ג ד: ה מייי פיד מהלי מעט"ק הל"י ופי"ג מהלי פסה"מ הלכה א: יד ו מייי פט"ו מהלי פסה"מ

הלכה א:

ד ומי׳ פט"ו מהלכות פסה"מ

הנכם מ. ב מיי' פרק ה מהלי הלכה א:

ג מיי׳ שם הלכה ב:

וגמ' מדכתיב המקריב את דם

א] נ"ח לא ס"ד מדכתיב כו" וכן ליתא בכי"מ ור' ובש"מ. וכ" וכן ממם ככיית וריונטית, ורית מרשית ורית מרשיי [ומוס], וכי דלמ משיב עבד ושלר פסולין (דקים): ג] והקריב הכהן את הכל והקטיר המזבחה כל"ל (*הגרייב): ד] נ"ל והולכה היא ות והועבה היא האפנה היא האפנה היא היא הרחמנא כרי (*שים ונרש): ה] נייל לשם שלמיו (כי־צ). ועי לות ית ונט"מ ל"ה ונער: ו] נ"ל פסולין (כי־צ). וכן מעון ואין שלמים קרויין בסתון ואין שלמים קרויין (כי״מ ורש״י כת״י): ז] מזבח תודת (*ש״מ): ח] זבח תודת תרת (יש"ם). זון דבה תרת שלמיו (יש"ם): מ] ל"ל עבודות לשמן (צ"ק). נ"ל עבודות של דם (ש"ח). וע' לות שלח"ו: י] ככי"י הד"ל עם שלפניו, וה"ג מנלן דבעינן זביחה לשמה, מגין הבינן החוד לשנה, דאי ממוצא שפתיך הואיל ולא איפרושי ביה עבודות ממאי דלענין שחיטה קאי: זבח. שחיטה: דילמא היינו כוי. (נש"מ גורס ממאי דלענין (בק"ת גולס ממאי דלענין שחיטה וזריקה קאי. וכ"ח משחיטה ונעריק קאי. וכ"ח מ"ב"). במ"כ וכער"ז בכי"כ, ול"ב): יגן כ"ל אל לשם אוכלין (ש"ם): יגן כ"ל דאין מחשבת אוכלין בזריקה ולא בקבלה והולכה אלא בשחיטה (גליוו): יד] בס"י גר' זריקה. ולפנינו תוקן עפ"י ל"ק וכ"ה בכתה"י. וע" עה"ק:

שאיו יכוליו לאכול כזית ח פסול ואפילו הן בעליו דכתיב חיש לפי חכלו חכילה יב בכזית ושאר עבודות לא פסלי שלא לאוכלין שי דכתיב תכוסו ותניא (פסחים דף סא.) רבי אומר לשון סורסי הוא זה כאדם האומר לחבירו כום לי טלה הגהות הב"ח זה והכי אמרינן בפסחים (דף עח:) דאין (מחשבה) אוכלין בזריקה יו: המקריב. (א) גמ' מה לזביחה שכן פוסלת ימו צב ימי מוכיחה שכן פוסיחו שלח לשס: (3) שם זריקה מנ"ל וכ"ת לילף מהני. נ"ב ע"ל דף י ע"ה: (ג) שם ואפקה רחמנה לקבלה בלשון הולכה: (ד) שם קבלה הוא דתניא והקריבו זה קבלת הדם: שכן פסולה בור. לאפוקי שחיטה שכשירה בזר כדלקמן בפרק שלישי מה לשינוי קודש שכן פסולו (דף לב.): שחיטה וקבלה טעונות לפון בגופו וישנו: בפ׳ איזהו מקומן (לקמן דף מט.) יליף להו מקראי: וישנן בחטאות הפנימיות. גליון הש"ם אבל זריקת דו מובח החיצון לית בהו: זריקה זר חייב עליה מיתה אבל

מוסף רש"י

והקריב הכהן את הכל. גני לפרים כמיב והקרב והכרעים ירמן נמים והקריב הכהן לת הכל והקטיר המוצחם: זו הולכת אברים לכבש. דאילו הקטרה אנה אלה קבלה שהי נאחר שחיטה כתבה זאן הולכה לאח שחיטה כתבה זאן הולכה אל אם פו קיבל הדה (חגיה יא.) ואפקיה רחמנא בלשון ההכן את הדלבה. כדאמרן לעיל והקריב הכן את הכל זו הולכת אברים לכבש ורפקו יג.): דהולכה לא תפקה מכלל קבלה. לכל דברים ואשיי עבודה שאפשר ואשי עבודה שאפשר המעלה שאם רלה שחט בלד המוצח חורק היכא דלא בטלה

שינויי נוסחאות

לקמן קו., 20 לקמן טו:.
 נערובין קד. יומל מ. מנמות
 וערובין קד. יומל מ. מנמות
 יו מגיגה יל. פסחים סה: לקמן
 יודף מצי לה. ד) לקמן יו.
 וברה פרשי ד הייד, כ) לקמן קרובין לו: מגיגה יל.ן ויקרא
 ובר לקמן לה. 1) פסמים סב.
 שם סלה, ע) שמות יה.
 נעו"ש מופ" יומל מ. """
 ס צו רפייב, ל) קירושין והקריבו וכור על פירש" דהכלה),
 פי צו רפייב, ל) קירושין יבי

(גמ' מדכתים המקרים את דם השלמים ובר'. ממחת ג ע"ג: השלמים ובר'. ממחת ג ע"ג: בתר שהישה כתיב. עי למקון דף יג ע"ל ממוסי דיים למס לותנו וכי: תומ' ד"ה מה לזבירה וכי! וי"ל דאיכא למיפרך ובר'. עי לקמן דף י ע"ל ממוס'):

שלא [פסול] לשם אוכלין: מה דוריקה שכן חייב עליה זר כו'. וא״ת ונילף תורה אור השלם קבלה והולכה משחיטה וזריקה וי"ל וְאָם זֶבֶח שְׁלְמִים קְרְבָּנוֹ אַם זְבֶר מְן הַבְּּקֶר הוּא מֵקְרִיב אָם זְבֶר אָם נְקַבְה הָמִים יַּקְרִיבַנוּ לְפְנֵי מה להנך שכן חייבין נחוץ כדלקמן נשמעתין: דהולכה לא תפקה ויקרא ג. א . הוה: יְיקוּה:
יְיקוּה: ייקרּא ג, א
רָבְּיְהַמְּקְרִיב אָת דַּם הַשְּׁלְמִים
רָבְּיָ אָת דַּתַּלְבְּ מְבְּיַ אָת תַּהְיָה שוֹק הַיְמֵין לְבְּיָה: ויקרא ז, לג ז, וְהַקְרִיב מִמְּנֵנְ אָחָד מְבְּל מבדד קבדה. וזריקה לא אתיא מכולהו שישנן בחטחות הפנימיות: בא ללמד תודה ששחטה לשם שלמים כשרה. תימה דבסוף כל הפסולין (לקמן דף לו.)

יויקף ב עומנה לייון הקבר קרבו תרומה לייותה לכהן יוקה: התקרב השלמים לו 1. התקרב ההברעים ירחץ 2. מות ודררור הלדו את הכל בַּמָיִם וְהַקְּרִיב הַכַּהַן אֶת הַכּּל וְהַקְטִיר הַמִּזבַּחָה עלָה הוּא

וְהַקְּטִיד הַמּוְבְּחָה עְלְה הוּא אָשָּה רַיִּחָ נְּיחֹםְ לְּיהְרָה: ויקרא א, יג 1. וְשְׁחָט אָת בָּן הַבְּקָר לְּבָּנֵי יְהֹוֶה וְהַקְרִיבוּ בְּנֵי אָהַרֹן הַבְּהָנִים אָת הַדְּם וְוְרָקוּ אָת יוברים על המובח סביב אַשְׁר פָּתַח אהֶל מוֹעַד: ויקרא א, ה 6. וּבְשַׂר זָבַח תוֹדַת שְׁלְמִיו בְּיוֹם קָרְבָּנוֹ יַאָכַל לא יַנִּיח ויקרא ז, טו ממנו עד בקר:

ליקומים

ישנו לאחר מיתה. ושינוי בעלים אינו לאחר מיתה שמא משום אינו לאווו מיונוי שמא משום דכתיב לכפר עליו ולא על חבירו ומת לאו בר כפרה גמורה הוא אלא שנתחייב להביאו. (מוס׳ פסחים סא.)

שימה מקובצת

י מנלן דבעינן וביחה [לשמה]. פירש הקונטרס ואי ממולא שפתיך משמור לא מפרשי דמיירי כלל בד' משתות כה נופנשי דנויתי כנד כד עבודות של דם. וקשה דהא ועשית כתיב בהאי קרא דמולא שפתיך, עשית משמע בעבודת הדם כדאמו תלמודה לקמן (ע"ב) גבי יעשה דחיל נזיר. ולפי מה דפי׳ רש״י לקמן (דף ט גבי לא ידענא במאי, ניחא, דפיי לו ידוות בחתי אחר בחחות חוות נה ידענה במהי המר רחמנה מונה שפחיך חשמור ועשית (פי׳ שלא ישנה ממולא שפחיך) ודלמא לאו לענין לשמה משתעי קרא, וה"א דאף כי שינה במחשבה שלא לשמה מקרי שיט כממשכים שמה לשתם מקרי שפיר מולה שפתין כיון שלה שינה [ממולה שפתיו] (חוסי מהר"פ): מה לוביחה שכן פוסלת שלא לשם אוכלין בפסח. ע" נהשמטות נסוף המסכת: והקריבו זו קבלת הדם. שמפטת. חוקר בה חיקר בה היא מוקר בה מוקר בה מוקר בה מוקר בה היא ואפקיה החמנא בלשון הולכה למימרא בו'. פיי לשון הולכה היא מומימית מומימית מקרל לשון הולכה היא מומימית מומימית מקרל מהקריב הכהן את הכל המובחה יואמקריב שבאן מנו שבל שתוכחש ואמת הוא דע"כ זו קבלת הדם כדפיר, ואפקיה רחמתא בלשון הולכה כלותר למה אפקיה רחמתא בלשון הולכה כיון שהוא קבלה למיתרא דלא מפקיה כו'. ויש להקשות נילף זריקה משחיטה וקבלה והולכה ולישתוק מוריקה דמאי פרכת שכן טעונה לפון הולכה לא בעי לפון. וי"ל דמ"מ איכא למיפרך שכן ישנן במטאות הפנימיות דהולכה נמי הוי בחטאות הפנימיות שהיה מוליך את הדם עד להיכל ועד שבים מוכן תו יחס שו האכי ומגי לפרכת (תום שוך): אשבחן שנוי קודש שנוי בעלים מגלן. עי בסשמטות בסוף המסכת: ובשר השבח תודת שלמיו שתהא זביחה לשם תודה. ספרים אחרים שתהא וביחה לשם שלמיו. פי׳ דכתיב זבח

תודת. א"נ דכתיב תודת שלמיו

משמע שלמיו של פלוני (כי"ב): אם כן לכתוב קרא תודת שלמיו זבח. ללמד על חטאת (ושלמים) [ואשם] שנאכלין ליום ולילה, ומדאקדמיה זבח למודה ש"מ [דפעיק] זכח לשם חודה. וא"מ ואימא כוליה לוביחה לשם חודה הוא דאתא ומגלן לרכות מטאה ואיש (הנאלג) דנים ולינה, ומדמקדיה זכח מדכמביה להאי קרא גבי אכילה שמע מינה לרבות נמי מטאח ואשם לאכול ליום ולילה (חוש שרך): שבן שבולו בגושו וישעו ברי עבודות. משא"מ בשני בעלים. וא"מ והוא לקמן מוכח מקראי פסול בכל ד' עבודות בשיטי בעלים וחירך בקונטרם דאינו אלא בשומט ע"מ לורוק בשיטי בעלים או מקבל ש"מ כי' ויש להקשות דהלא אנו באים ללמוד דלא חלקת בין שיטי בעלים לשיטי קודש וא"כ נימא כמו דבשיטי קודש מיססל בכל ד' העבודות צאפילו אם לא מישש ע"מ לורוק כמו כן שיטי בעלים נמי. ולפי הקוטטרס דפי דאחד ששחט, שלא לשם בעליו ולא חוכיר ע"מ לורוק אין זו מחשבה דשם בעלים לא מישש ע"מ לורוק כמו כן שיטי בעלים נמי. ולפי הקוטטרס דפי דאחד ששחט, שלא לשם בעליו ולא חוכיר ע"מ לורוק אין זו מחשבה דשם בעלים לא שייך בקרבן אלא להתכפר כו וכפרה בזריקה הוא (והשתא) ניחא שפיר דאין למילף משינוי קודש כי אם עבודות דשייכא בה מחשבת שינוי בעלים ובשחיטה ייך פקרם למנו ממנפני כו רפפיה פריקה הוק והמעול מינו שפיי רפיין נמיקי נשיטי היותר. פיי מם עבורות ושיים הני מושפת שיטי פעסים הפחים וקבלה והולכה לא שיימא משמשבת שיטי אלא א"כ דחשב ע"מ לורוק (חודי 2017) ו"שנו לאחר פירתר. פיי (המקריב) קרפני) קרפ ושייך בו שיני קודש ולא שיני בעלים לחלת מיים. דקר קרביא דכבא אמיא בשניה של שליים של בעבודא לאו דאורייתא אפ משיטי קודש לא יכיאו יורשין אחר וא"כ שיטי קודש נמי אינו (אלא) לאחר מימה. ואומר רבי דאמיא נמי כמ"ד שעבודא לאו דאורייתא ואפייה ישט שינ קודש לאחר מיתה כגון שהפריש שמי (חטאות) (שלמים או עולית) לאחריות וכשמשנה בזה לא יעלה זה לשם חובה ולריך להקריב השני חודים

מנלן "דבעינן זביחה לשמה דאמר קרא יואם זבח שלמים קרבנו שתהא זביחה לשם [שלמים] ודילמא היינו שמייהו ° מדכתיב או המקריב את דם השלמים ³הזורק את דם השלמים ולא כתיב זבח והכא כתיב זבח שמע מינה שתהא זביחה לשם שלמים אשכחן זביחה שאר עבודות מנלן וכי תימא לילף מזביחה שמה לזביחה שכן ש נפסלה שלא לשם אוכלין בפסח אלא אמר קרא יהמקריב את דם השלמים שתהא קבלה לשם שלמים ולכתוב רחמנא בקבלה ולילף שחימה מינה משום דאיכא למיפרך מה לקבלה שכן בּייפסולה בזר ואשה בּוֹ אשכחן שחימה וקבלה זריקה מנלן וכי תימא לילף ישנן וישנן מחני מה להני שכן ימעונות צפון וישנן 😕 בחטאות הפנימיות אלא אמר קרא הזורק את דם השלמים שתהא זריקה לשם שלמים ולכתוב רחמנא בזריקה ולילף מינה משום דאיכא למיפרך מה לזריקה שכן יחייב עליה זר מיתה, אשכחן כולהו הולכה מגלן וכי תימא לילף מכולהו מה לכולהו שכן עבודה שאי אפשר לבטלה תאמר בהולכה שאפשר לבמלה אלא אמר קרא ⁴והקריב יו את הכל המזבחה יואמר מר זו הולכת אברים לכבש ותניא יוהקריבו יון קבלת הדם (מון אפיק דו רחמנא בלשון הולכה למימרא דהולכה לא תפקה מכלל קבלה ואשכחן שנוי קודש שנוי בעלים מנלן אמר רב פנחם בריה דרב אמי אמר קרא יובשר זבח תודת שלמיו שתהא זביחה לשם תודה אם אינו ענין לשינוי קודש דנפקא לן מהתם תנהו ענין לשינוי בעלים והאי להכי הוא דאתא הא מיבעי ליה סלכדתניא ובשר זבח תודת שלמיו אבא חנין ס אומר משום רבי אליעזר בא "ללמד תודה ששחטה לשם שלמים כשרה שלמים ששחמן לשם תודה פסולהיו מה הפרש בין זה לזה תורה קרויה שלמים ואין שלמים קרויה תודה אגן מזבח ווקאמריגן ואכתי מיבעי ליה חמאת ואשם מנין תלמוד לומר זבח אם כן נכתוב קרא ובשר תודת שלמיו [זבח] מאי זבח שמע מינה תרתי אשכחן זביחה שאר עבודות מנלן וכי תימא לילף מזביחה מה לזביחה שכן פוסל שלא לשם אוכלין בפסח נאמרה זביחה בשינוי קודש ונאמרה זביחה בשינוי בעלים מה זביחה האמורה בשינוי קודש לא חלקת בין זביחה לשאר עבודות אף זביחה האמורה בשינוי בעלים לא תחלק בהן בין זביחה לשאר עבודות איכא למיפרך ימה לשינוי קודש

> בגופו. לקמן מפרש לה ואזיל: וישנו בד' עבודות. שאם שחט שלא לשמו או קיבל והלך בו חרק שלא לשמו אע"פ שלא חישב אלא על השחיטה כאן שלא לשמו פסול כדרבינן להו לעיל אבל שינוי בעלים לא שייך אלא בזריקה דהא דרבינן שחיטה לפסול

בשינוי בעלים אינו אלא כגון ששחט על מנת לזרוק להתכפר בו אחר אבל שחט שלא לשם בעליו ולא הזכיר על מנת לזרוק אין זו מחשבה דשנוי בבו בעלים לא שייך בקרבן אלא להתכפר בו וכפרה בזריקה היא והכי אמרי׳ לקמן בפרקין (דף י.) שאם אמר הריני שוחט לשם פלוני כשר שחטו על מנת לזרוק לשם פלוני פסול וכן לענין קבלה והולכה לא שייך שינוי בעלים אא״כ חישב לקבל על מנת לזרוק לשם אחר ב₪: **וישנו לאחר מיחה**. המפריש קרבנו ומת והיורש מקריבו שייך בו שינוי קדש אבל לא שינוי בעלים שהרי מתו בעליו: וישנו בלבור. אבל שנוי בעלים לא שייך בקרבן לבור שהרי הכל בעליו: יריי במנויר. שו) בדחגן (פריים: שו) הקרבה והולכה היא פ"ל (פרים). דפ"ץ כאן הס"ד וחולכה היא, לשון הולכה היא. וע" אות ד: יו] לשם זבח לשם זובח מגלן וכר' (פריי): יה] בכ"פ אימא: ציסוד אחר

שכן יס פסולה בגופה וישנו בארבע עבודות

וישנו לאחר מיתה וישנו יבציבור כביחיד